

## Odjuret

En högväxt kvinna stod på piren med blicken svepande över horisonten, som om hon letade efter något. Luften stank av torkad alger och tång. De stora och skummande vågorna reste sig högt ur det mörka vattnet. Regnet föll mot marken som spikar, medan människorna skyndade fram över gatan. Åskan mullrade högt och öronbedövande och de ljusa blixterna sprang fram ur skyn. Kvinnans blåa jeans var prickiga av allt vatten. Hennes långa, mycket fuktiga hår fladdrade i den starka vinden som blåste i hamnen. Båtarna gungade fram och tillbaka där de flöt fastkedjade. Blixterna lyste upp i hamnen och kvinnan såg hur en liten figur på bron kastade en snabb blick ner i vattnet innan den snabbt skyndade över den hala och blöta bron. Hon suckade tungt. När skulle de någonsin lära sig att det de fruktade inte ens fanns där nere i djupet?

*Odjuret har återigen bevittnats av en 43-årig man vid namn...* Em slog igen tidningen med en suck. Hon var trött på alla inslag, alla artiklar om det så kallade "odjuret", det värsta var att alla verkade tro på det också. Tänk vilken makt rädslan har över människor. Det sprakade till från den nyligen tända brasan medan ljuset spred sig i det lilla rummet.

Det var flera veckor sedan hon hörde om "odjuret" för första gången. Sedan dess har Em varit en stark motståndare till ryktet. Em hade hört otaliga historier om odjuret, som, *jag såg hur dess kraftfulla fenor plaskade till där ute*, eller, *jag hörde hur det plaskade till bakom mig och när jag vände mig om såg jag hur en stor svart skugga simmade förbi*.

För någon dag sedan hade hon sett hur en pappa med barnvagn tog en omväg genom en smal gränd för att undvika att gå längst med kanalen. Innan det hade hon sett ett barn på en rosa liten cykel, märkbart trampa snabbare när hon närmade sig bron. När hon väl hade kört över bron klev hon av cykeln och andades tungt medan hon kastade oroliga blickar bakåt.

Kylan slog emot henne när och öppnade den knarrande dörren. Hennes rosa halsduk fladdrade i den starka stormen. Regnet öste ner och Em blev snabbt genomblöt. Hon ställde sig på en regnblöt bro som gick över en kanal som delade staden i två delar. Det var då hon såg något långt nere i djupet. Det var en stor skugga som rörde sig snabbt och smidigt. Men när hon blinkade försvann skuggan. Hon pustade ut. Det hade sett så verkligt ut. Men det var bara fantasi. Hon hängde ut över räcket och stirrade ner i det mörka och kalla vattnet under henne. Plötsligt kände hon en knack på axeln. Förskräckt vände Em sig om och såg en gammal dam klädd i en grön regnkappa som nådde henne till knäna. Hon varnade Em om att inte vara så nära vattnet när odjuret härjade där nere. Em började dra sin vanliga ursäkt om att det inte var någon fara och att det inte fanns något odjur. Men den gamla damen bara skakade på huvudet och mumlade något om ungdomar nuförtiden.

Så hade Em bestämt sig. Hon var tvungen att gå till biblioteket för att ta reda på mer om det så kallade "odjuret". Alla historier och berättelser, alla varningar, odjuret förstörde vardagen för vanliga människor. De kunde inte leva ett normalt liv, så länge odjuret var i kanalen. Det måste finnas något att göra åt saken. Hon drog sin rödvinsfärgade kappa tätare runt kroppen och styrde stegen mot biblioteket för att leta upp den rätta boken. Hon drog upp den tunga dörren och steg in. Men vart skulle hon börja? Hon gick till djurhyllan först, men utan resultat. Då bestämde hon sig för att fråga om hjälp. Em gick fram till en bibliotekarie med leopardfärgade glasögon. Så fort Em nämnde odjuret fick bibliotekarien något mystiskt i blicken. Det var som om hon visste att någon skulle komma och fråga om just den boken förr

eller senare. Hon gjorde ett tecken att Em skulle följa med. Tillsammans gick de ner för en brant och knarrande trappa. Det luktade unket och hon såg hur en spindel kröp i ett nät på den skrovliga väggen. Em ryste till. Det enda som hördes var stegen från Em och bibliotekarien. Hon visade ner henne i ett magasin fullt med böcker uppradade på höga hyllor. Em sträckte sig efter en bok. När hon drog ut den ur hyllan såg den ut att falla sönder i vilket ögonblick som helst. Bibliotekarien gick målmedvetet mot en hylla som låg lite avsides från de andra hyllorna. Golvet knarrade högt när Em följde efter. Bibliotekariens beniga, långa fingrar drog ut en bok ur hyllan. Rubriken var Odjuret.

Em föll ner i sin mjuka fåtölj. Hon öppnade försiktigt boken. Den första meningen var: *Det var jag som hittade på odjuret.* Em bara gapade. Allt hade varit en påhittad figur! Chockad läste Em vidare. *För dig som inte tror på min berättelse kan du själv dyka ner i det mörka, djupa vattnet och kolla under stenen som ligger bredvid en pelare som sitter i hamnen. Där under ligger den stora dräkten jag använde för simma runt i kanalen för att skrämma staden. Du kanske undrar varför jag gjorde allt det här, och det ska jag berätta nu.* Em läste om hur mannen vid namn Mikael hade slagit vad med en kompis om att han skulle lura staden. Mikael själv trodde inte att historien skulle vara tillräckligt trovärdig, men till Mikael och hans kompis stora förvåning trodde folket blankt på hans berättelse. Förståelsen sköljde över Em som en flodvåg. Mikael hade inte bara lurat folket, han hade fått dem att frukta odjuret.

Så hade hon bestämt sig. Hon var tvungen att bevisa att det inte var på riktigt. Och vad skulle ge ännu mer bevis än att hon själv hämtade upp skynket från botten?

Em stod återigen på piren och tittade ut över vattnet. Men den här gången hade hon simfötter, våtdräkt och dykartub. Hon tog ett djupt andetag innan hon började andas in luften som fanns i dykartuben. Med ett högljutt plask hoppade hon ner i vattnet. Mörkret var kompakt nere i vattnet. Hon tryckte på lampan på huvudet så att ljuset spred sig i vattnet. Men bortanför ljuskäglan var det kolsvart. Tystnaden var tryckande. Em gjorde några kraftfulla kickar och simmade snabbt och smidigt vidare genom kanalen, samtidigt som hon spanade uppmärksam efter en pelare runt omkring sig. Men mörkret var kolsvart, så mörkt att man knappt kunde se fingrarna framför sig. Hur skulle hon hitta rätt pelare? Det ser ju inte ut att finnas en enda där nere i vattnet. Då kände plötsligt Em en stark smärta i huvudet. Hon hade simmat rakt in i en pelare! Huvudet bultade fortfarande, men hon var tvungen att göra klart det här innan hon kunde simma upp till ytan igen. Med några kraftfulla kickar simmade hon snabbt neråt mot botten och kände med händerna efter en sten. Hon stötte emot något hårt, och insåg att kanske kunde vara rätt sten. Med all sin styrka vände hon den för att se om det låg något skynke där under. Lättad såg hon hur ett stort svart lakan rörde sig långsamt i den svaga strömmen. Hon kastade en snabb blick på tryckmätaren och insåg till sin förfäran att det var bara några få minuter tills luften var slut. Med all sin kraft började hon simma uppåt mot ytan. Hon höll ett hårt grepp om skynket. Då märkte Em plötsligt att det inte gick att andas genom munstycket längre. Hon höll andan och tillslut bröt hon genom vattenytan i sista sekunden. Anfadd simmade hon långsamt mot bryggan. Nu hade hon ännu mer bevis på att odjuret inte existerade.

Samma natt satt Em uppe och planerade en lång och väl genomtänkt artikel som innehöll alla bevis om att odjuret inte fanns där nere i djupet. Hon beskrev boken som hon hade lånat, och hur hon själv hade dykt ner för att kolla om det stämde och mycket mer.

När hon öppnade tidningen morgonen efter var framsidan täckt av en bild av skynket och

med ett utdrag ur Ems artikel som rubrik. Hon bläddrade snabbt fram till sidan 22 och läste artikeln. Nu måste väl ändå alla tro på henne, eller? Då hördes plötsligt ett försiktigt knack på dörren. Hon drog upp dörren och där ute stod den gamla damen som hon hade sett på bron och sade att hon hade läst artikeln och tyckte att den var så bra att hon hade ramat in den och satt upp den i sitt kök som en ständig påminnelse om att odjuret faktiskt inte fanns.

Det som hon trodde var omöjligt hade hon lyckats med. Alla trodde på henne. Hon tittade med stolthet ut över vattnet. Men det var då hon såg det. Något stort och svart hoppade upp ur vattnet. En frös till när odjuret plaskade ner i det djupa, mörka vattnet. Om det hade varit i hennes fantasi, hade det inte skvätt vatten på henne när det landade.